

faa skulde gaa ad en Omvei til Roskilde tilbage til Korsør. Jeg siger derfor til, om det ikke var muligt, at der kunde gøres Noget for at faae en Jernbane paa det Sted, jeg har nævnt. Jeg siger navnlig til en Everbane, som kan føre fra Næstved over Slagelse til Syderup og fortsættes til Nykjøbing og Odsherred. Dette Forslag har tidligere været stillet, men som jeg tillod mig at udtale ifjor, tror jeg aldrig, der har været nogen rigtig Mening med at gjøre noget Alvorligt med at bygge en Bane, idet den var sat saa langt tilbage, i 2den eller 3die Klasse, at der ikke blev nogen Mening deri, i alt Fald ikke for langsommelig Tid. Nu forekommer det mig, at da vi nu igjen have begyndt at bevilge Penge til at bygge Jernbaner for, kunde der være noget mere Hyst Haab om, at Staten vilde og kunde træde hjælpende til, saa at vi ogsaa kunde faae den Bane her paa Sjælland, hvor der er Trang til den, og at der er Trang til den, og at mange ønske den, det er vist. Derfor vil jeg meget henstille ogsaa dette Spørgsmaal til den høitærede Indenrigsminister, om han vilde tage det under velvillig Overveielse og bidrage, hvad han kunde — ja jeg veed, at han kunde bidrage Meget, hvis han vilde — men saa Meget, som han vilde finde rigtigt, til at faae denne Sag frem. Ligeledes vil jeg henstille til det eventuelle Finantsudvalg ogsaa at tage dette Spørgsmaal under Overveielse. Jeg tror, at det er et Spørgsmaal, der ligesaa vel som mange andre fortjener at tages under Overveielse. Det er ikke saa lille en Del af Befolkningen og det er frugtbare Egne, det dreier sig om, men som, saaledes som jeg for udtalte, er stedmoderligt behandlede, og jeg tror, at, dersom Staten ikke vil træde hjælpende til, ville vi maaske aldrig faae nogen Jernbane, i alt Fald vil det vare meget længe. Med disse korte Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale disse to Ting, jeg har udtalt mig om, til Overveielse, og jeg ønsker gjerne, at det skulde blive taget tilfølg, og at der blev gjort, hvad der kunde gøres i den Henseende. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

Paulsen: De mest udtømmende Foredrag, som ere holdte her under den første Del af Behandlingen af Finantsloven, have, hvad der ikke vil kunne forbaase, dreiet sig om Agerbruget og den Udførsel, som kunde bringes tilveie for Danmark af Korn, Smør, Ost og lignende Sager. Jeg siger, at det vil ikke kunne forbaase, fordi Danmark er et agerdyrkende Land, og de Interesser, der ere knyttede dertil, dreie sig altsaa i høieste Grad derom. Det vil heller ikke kunne forbaase, at det er kommet frem saa detaillert i Folkethinget, naar man ser hen til den Livsstilling, som de forskjellige Medlemmer indtage udenfor Thinget. Den største Del af dem hører jo til dem, hvis Interesse ganske nøie er knyttet

til Agerbruget. Det er jo særlig fremdraget, at man har begyndt at frygte for en Konkurrence paa de danske Produkter. Der har fremstillet sig tvende forskjellige Meninger, den ene, at Amerika vilde om ikke saa lang Tid oversfløje Danmark i Konkurrencen om Udførselen af disse Varer og altsaa derved vilde faae en berettiget Indflydelse paa disses Priser. En anden æret Taler har forment, at Faren ikke var saa stor, fordi der for Diebliftet var tilstede en levende Konkurrence med Skibe mellem England og Amerika. Jeg for min Part skal være temmelig tilbøjelig til at hylde den første Anstuelse, at Faren er temmelig overhængende. Under alle Omstændigheder synes dog de to ærede Medlemmer, som særlig dodelede derved, at være enige om, at der var Fare tilstede, og at Forholdene nu begynde at stille sig noget kritisk for Agerbruget. Jeg tror, at de kunne stille sig endnu farligere, naar man vil lægge Vægt, som jeg mener man bør gjøre, paa den Udførsel, som kan forventes i en nærmere Fremtid fra det nordlige Rusland. Ganske vist ere disse Forsøg strandede iaar med det Dampskib, der er sendt derop, men man kan ikke bortkaste den Mening, som en Mand som Nordenskjöld har udtalt, en Mand, som netop i denne Tid har vist, at han kan udføre Arbejder, som ikke tidligere er udført. Det udtales ligeledes fra England gennem „Times“, at det ikke kan vare mange Aar, førend Skibene blive byggede og indrettede saaledes, at vi tillige faae et rigt Marked af Produkter, som vedkomme Danmark i høieste Grad og ville fremkalde en Konkurrence for os. Naar nu Sagen, mine Herrer, saar saaledes, forekommer det mig, at det er ganske naturligt, at man itide retter Diet hen paa de andres Indtægtskilder, som mulig kunne være tilstede her for Danmark. „Agerdyrkning, Skibsart, Handel og Jisteri“, saaledes lyder det i de gamle Geografier, det have vi altid ernæret os ved. Er der altsaa Risiko ved Agerbruget, saa ligger det ganske nær at gaa til det Næste: Skibsarten. Jeg skal dvæle et Dieblit ved Skibsarten. Jeg skal blot anføre nogle ganske enkelte Exempler paa, at der jo dog er Dele eller Strækninger i Danmark, hvor Beboerne ikke ernære sig af Agerdyrkning alene, men særlig ved at seile bort til fremmede Lande eller seile med Skibe der, eller ogsaa ved at besordre Skibe fra Danmark til Ulandet og tilbage igjen. Se vi hen til Vrå, ville vi se, at der er 366 Skibsførere paa Ven, og at Skibshederne ere tilstede i endnu større Antal, og Dregtigheden af de Skibe, som hører hjemme paa Vrå, gaa op til 20,319 Tons. Noget Lignende kunne vi nævne fra Svendborg. Dregtigheden af de Skibe, som ere hjemmehørende i Svendborg Tolddistrikt, udgjør 20,600 Tons. Ligeledes kunne vi nævne Jansø o. s. v. Denne Skibsart maa ikke udelukkende forstaaes saaledes, at det er en Skibsart, der udføres ved de Skibe, der høre hjemme